

שרון בין מגן ולילי להפגיל שרוולים

אה לחברייהמרכו, שהצבעתם בימים אלה היא מכרעת. כר, למשל, עומד ח"כ חיים קופמן בראש עמותת הלאום להשרשת היה"ד. דוח. ח"כ יהושע מצא עומד בראש עמדת תת סקופ. שהיא מועדון תרבות בירר שלים. ח"כ מיכה רייסר עומד בראש עמותת היקב, שהיא מועדון תרבות בתל-אביב. ח"כ יגאל כהן עומד בראש עמותת נוספת.

חוץ מאלה יש בין המתמודדים עוד כמה בעלי תפקידים: מיכאל קליינר הוא מנכ"ל עמידר. דויד מנע הוא מנכ"ל שרות התעסוקה. ח"כ גידעון גדות הוא אשר על מיפונל הפיס. ישראל כץ הוא עוזר של שר התעשייה והמיסחר, וגם חבר דירקטוריון כימיקלים לישראל. צחי הנגבי הוא ראש לישיבת ראשי הממשלה, וכן הלאה. חוץ מאנשים אלה ישנם שרי חרות עצמם — משה ארנס, אריאל שרון, דויד לוי ומשה קצב — שלכל אחד מהם מישור ומישרות.

חוץ מהשר ארנס, שאינו עומד בראש מישור, גרמו לא פעם מינויי השי"ת לסערה ציבורית הן בתנועה עצמה והן מחוצה לה. אבל אף לא אחד מן המינויים המפלגתיים האלה בוטל בעיקבות הסערה הציבורית.

דמוקרטיה במרכאות

השר משה קצב, הנחשב כאיש מחנה ארנס, הצליח לרכוש לעצמו שם של איש צמרת ניטרלי בוועידת התנועה שנערכה לפני שנתיים, ושלוויה תה גם היא כמריכות קולניית בין הגוים ובמאבקיהם שהיו כמעט לחיים ולמוות.

קצב נבחר או כיו"ר נשיאות הוועידה, והצליח להוביל אותה בסוף אל שביתת נשק זמנית, לפחות.

בגלל מריבות המחנות באותה הוועידה לא היה אפשר לבחור ב-1000 ח"כ רי מרכז מבין 2084 הצירים, ובהצבעת פשרה של פה אחד, למען שקט תנועתי, הוחלט להפוך את כל חברי הוועידה לחברי מרכז. לכן מונה היום מרכז תנועת החרות יותר מאלפי חברים.

יש הטוענים היום שמרכז כל-יך גדול ומרובה-חברים קשה מאוד לשינוי, וקשה מאוד לכוון את הצבעתם של החברים. אך תוצאות הבחירות הפנימיות מוכיחות את ההיפך.

חברי המרכז הצביעו באופן ברור לפי מפתח סיעתי, ואף אחד מן המחנות ומכוחות המיישנה לא בחל כמעט בשום אמצעי כדי להשיג את מטרתו.

הצלחתו המסחררת של בנימין (בני) נתניהו, וקפיצתו המטאורית אל המקום הראשון בפאנל, מוכיחה רק חלק מהמחסור הזה בתנועה. נתניהו, חרשי-חסית בתנועה, ומי שכיהן כשגריר ישראל באר"ם, נהנה מהצלחה תיקשורתית חסרת-תקדים בארצות-הברית, שהריה הגיעו גם לא רץ.

לפני חודשים אחרים הכריז כי הוא פורש מתפקידו כשגריר, כדי שיוכל להתמודד על מקום ברשימת-הליכוד לכנסת.

הוא השכיל למלא בתנועת-החרות חלל, לספק כמיהה לכוכבים חרשים שירעננו את השורות. הוא ממלא באופן מלאכותי מישבצת של מנהיג-התנועה לעתיד. מאחורי נתניהו לא עומד עבר תנועתי מפואר, או עבר תנועתי כלשי"הו. מעטים בתנועה יודעים מה היא ריעותיו בנושאים שונים וחשובים — אם יש כאלה — ואולי בגלל זה הוא זוכה בתמיכה כה רחבה.

האיש השני שדילג למעלה במהירות מסחררת, בלא לעבור מסלול-החיתים דרך סניפים ומישרות וזטרות, הוא בנימין בגין, בנו של מנחם בגין. בגין הצעיר שהה בשנת-שבתו כי ארצות-הברית, הגיע ארצה, בלחץ החברים, כדבריו, זמן קצר מאוד לפני סיום כוונת-הבחירות הראשון, גרף את הקופה וזינק אל המקום השלישי בפאנל, לפני שלושת השרים העומדים בראש שלושת המחנות.

גם מאחורי בגין אין עבר תנועתי עשיר, והוא נהנה מתמיכת כל המחנות הן בשל היותו בנו של מנהיג-התנועה לשעבר (חברות-מרכז רבות, שגילן מעל 50, ושפגשו אותו על הרשע כיום) הבחירות, ניסו, להוכיח" לו כיצד נהג לשבת על כרכיון בהיותו ילד, הן משום שהוא ממלא את תיקות חברי המרכז לריעון השורות.

דיעותיהם של שניים אלה אינן מורכרות וכך גם פעילותם. הם גם לא נחשבים ככוח צעיר. יש צעירים מהם לעומתם יש מועמדים חרשים אחרים ברשימת ה-35 המביאים איתם, לפחות כפוטנציה, קהלי-בוחרים גדולים. כך שאול עמור, ראש עיריית מיגדל-העמק, שיש מאחוריו עיר, ואלי לנדאו, ראש-עיריית הרצליה, כנ"ל.

חרות, בקלחת של בחירות, ובעיקר בקלחת של מחנות, שוכחת, אולי, את הדמוקרטיה. ההצגה החיצונית, הכוללת תזמורות, ריקודים, מרבקות ובריכות קטנות, מחפה על היעדר חופשי בחירה אמיתי של חברי-המרכז, המחוייבים מראש.

באופן "דמוקרטי": חרות ור"ש. מפלגת-העבודה הנהיגה השנה, זו הפעם הראשונה, שיטת-בחירות דמוקרטית הדומה לזו הנהוגה בחרות. אך במהלך השנים, ומאז שהגיעה לשילטון, למדה גם חרות את היתרונות שבשררה והדמוקרטיה היא, לפעמים, אחיות-עייניים בלבד. ההצבעות נערכות על-פי מפתח המחנות, והמחנות בנויים בעיקר על מינויים וכיבורים אחרים.

בלי דיעות

כיום אין שום הברל אידיאולוגי משמעותי בין המחנות השונים בתנועת-החרות. כבר שנים רבות שלא נערך דיון אידיאולוגי מעמיק בתנועה, ואף לאחר מן המחנות אין תוכנית מדינית מגובשת, מעשית ובתיביצוע, וגם לא בנושאים אחרים.

במשך חודש וחצי ישבו חברי הוועידה באופן אינטנסיבי ודנו רק בנושא זה. הם בחרו צוות מצומצם מתוך הוועידה המורחבת, שפיתח את השיטה הסופית הנהוגה גם כיום.

"הכוונה היתה", סיפר לנדאו, "להמציא שיטה דמוקרטית חדשה כזו, קצרה, שגם אחרי הבחירות לא יגלו פתאום שהיו טעויות."

לכן החלטנו על שני מסלולים. הסיבוב הראשון מסנן 35 איש מבין כל המועמדים. הגענו למיטת הזה עליידי הכפלה של חברי-הכנסת שהיו אז לח"כ אחרי-כך מדרגים את המועמדים בשלושה סיבובים, כדי שתהיה אפשרות לתקן טעויות.

"לדעתי השיטה מאפשרת למרכז לדרג את המועמדים, וכל חבר-מרכז יכול לבטא באופן אישי את סדר העדיפות שלו."

בבחירות לכנסת ב-1977 היו רק שתי מפלגות שדירגו את מועמדיהן

שיטת המינויים המפלגתיים הפכה לגורמה גם בתנועת-החרות, והיא הוסיפה בה במהלך 11 השנים שבהן נמדצת חרות בשילטון.

שני חברי כנסת — דן מרידור ועוזי לנדאו — שהעזו לצאת בפומבי נגד המינויים המפלגתיים, זכו לאיחתי בכעס וברוגז מצד חבריהם-למפלגה, ובעיקר מצד חברי-המרכז.

ח"כ עוזי לנדאו, שהכנסת הנוכחית היא לו הכנסת הראשונה שבה הוא חבר, היה ב-1977 בין מפתחי שיטת הבחירות הפנימיות במפלגה.

בוועידה מורחבת, שפיתחה את השיטה, ישבו אז 15 חברי-חרות, וביניהם דן מרידור, מאיר שיטרית, מיכאל דקל, דויד לוי, חיים קופר, יצחק שמיר ולני דאו.

הוועידה מונתה עליידי מרכז-התנועה כדי להמציא שיטת-בחירות דמוקרטית. עד אז היתה נהוגה בחרות ועדת מינויים, כמו בשאר המפלגות.

צחי הנגבי רוכב על אוהדיו טובות-הנאה לכל

בנימין נתניהו, דן מרידור, בני בגין ברק תיקשורת למעשים